

Arrest

nr. 305 370 van 23 april 2024
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat R. GREENLAND
Pastor Raeymaekersstraat 25
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024 om 12u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat R. GREENLAND en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2024 dient de verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat was gebleken dat de verzoeker op 23 mei 2018 en 25 maart 2020 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Frankrijk, richten de Belgische autoriteiten op 18 maart 2024

een terugnameverzoek aan de Franse autoriteiten, die op 28 maart 2024, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder d), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 8 april 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Frankrijk de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26^{quater} is de thans bestreden akte, die op 8 april 2024 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*Naam: M. R. I.
Voornaam: R. I
Geboortedatum: (...)1995
Geboorteplaats: L.
nationaliteit: Kameroen*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. R. I., verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van Kameroen te zijn, diende op 12.03.2024 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie van zijn verzoek vingerafdrukken te hebben gegeven in Frankrijk en reeds een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Frankrijk. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene eerder verzoeken om internationale bescherming indiende in Italië op 08.06.2017, in Frankrijk op 23.05.2018 en 25.03.2020, in Duitsland op 25.11.2021 en 16.08.2022 en in Zwitserland op 04.12.2023.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 15.03.2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen gezins- of familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voorleggen.

De betrokkene verklaarde Kameroen ongeveer 8 jaar geleden te hebben verlaten en per auto naar Nigeria, Niger, Algerije en Libië te zijn gereisd. De betrokkene reisde per boot naar Italië, waar hij 2 maanden verbleef. Daarna reisde hij per bus naar Frankrijk, waar hij 4 maanden verbleef. Dan reisde hij per trein naar Duitsland, waar hij rond 2022 arriveerde en een paar maanden bleef. De betrokkene werd teruggestuurd naar Frankrijk per politiewagen, waar hij 1 jaar verbleef. Dan reisde hij per trein naar Zwitserland. Hij arriveerde in 2023 en bleef er 2 maanden. Daarna trok hij per trein naar Frankrijk, waar hij aankwam in 2023 en bleef tot 10.03.2024. De betrokkene reisde per bus naar België, waar hij op 10.03.2024 arriveerde.

Op 18.03.2024 verstuurden onze diensten een terugnameverzoek naar de Franse, Duitse en Zwitserse instanties. De Zwitserse instanties stuurden een weigering op 18.03.2024 en de Duitse instanties stuurden een weigering op 19.03.2024. De Franse instanties stemden op 28.03.2024 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de

lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Franse instanties stemden op 28.03.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken ook dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van

vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM, en dat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 28.03.2024 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Franse grondgebied.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hij verklaarde dat hij denkt dat België hem kan helpen met zijn specifiek probleem. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Frankrijk. Hij stelde dat hij er geen slaapplek had en dat het leven er moeilijk is.

We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac e.a., "Asylum Information Database - Country Report France". De laatste update was op 11.05.2023 en werd geschreven door Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurène Delage. Het wordt hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>. Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 60: "Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.").

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en

Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 61). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem. De betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij préfecture du Nord. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

De betrokkene stelde dat hij geen slaapplek had in Frankrijk. Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (AIDA-rapport p. 104). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. In 2021 kwamen er veel minder verzoekers aan in Frankrijk omwille van de coronacrisis, maar ondanks die lagere cijfers en de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport p. 107).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren. We zijn echter van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (AIDA-rapport p. 112-113). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 10 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Franse autoriteiten (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In het verzoekschrift brengt de verzoeker een enig middel naar voor, waarin hij zich beroept op een schending van de artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de

fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

2.2.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Het uitvoeren van de beslissing tot weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM en het fundamenteel non-refoulement principe uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoeker is overtuigd dat als hij terug naar Frankrijk zou keren dat hij zal daar een schending van zijn rechten zou ondergaan. Hij vreest voor zijn leven in Kameroen omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij heeft internationale bescherming in Frankrijk gezocht doch daar kreeg hij geen onderdak, noch materiële steun noch medische hulp. Hij heeft hierdoor Frankrijk moeten verlaten en internationale bescherming in Duitsland moeten vragen. Hij kreeg de nodige medische hulp in Duitsland maar nadien werd hij teruggestuurd naar Frankrijk.

Verzoeker wenst in België te mogen verblijven en hier zijn verzoek om internationale bescherming te laten behandelen.

Hij meent dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Overeenkomstig de heersende rechtspraak met betrekking tot artikel 3 EVRM dient de staat mogelijke schendingen te onderzoeken.

Soering t. Verenigd Koninkrijk. d.d. 07.07.1989 :

“In its report (at paragraph 94) the Commission reaffirmed ‘its case law that a person’s deportation or extradition may give rise to an issue under Article 3 of the Convention where there are serious reasons to believe that the individual will be subjected, in the receiving State, to treatment contrary to that Article.’”

“In sum, the decision by a Contracting State to extradite a fugitive may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if extradited, faces a real risk of being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the requesting country. The establishment of such responsibility inevitably involves an assessment of conditions in the requesting country against the standards of Article 3 of the Convention.”

(Soering v United Kingdom, Series A, No 161; Application No 14038/88, European Court of Human Rights (1989) 11 EHRR 439, 7 July 1989)

Er dient verwezen te worden naar het absolute karakter van artikel 3 EVRM.

Als met verwijst naar de algemene situatie in Frankrijk en de specifieke situatie van verzoeker, moet men concluderen dat er een zeker niveau van hardheid bestaat zodat hij binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt. (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Verweerster wenst zich op het interstatelijk vertrouwensbeginsel te beroepen. Het interstatelijk vertrouwensbeginsel is uiteraard weerlegbaar. Er zijn gekende tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in de maat dat verzoeker een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest in het geval van overdracht.

1. Opvang

Verzoeker legde uit tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij geen onderdak in Frankrijk kreeg. Hij heeft op straat moeten leven. Hij kreeg tevens geen materiële steun om aan zijn basisbehoeftes te kunnen voldoen.

Er zijn in Frankrijk structurele tekortkomingen zodat men zich niet kan beroepen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verweerster geeft zelf toe in haar beslissing dat opvang in Frankrijk “ingewikkeld” is en dat capaciteit in Frankrijk een probleem is. Men concludeert dat er dan geen zekerheid is dat men opvang krijgt doch men moet toegeven dat de kans reëel is dat er geen opvang voorzien wordt.

In het ‘Asylum in Europe’ verslag heeft men kunnen vaststellen:

“Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications. If the asylum seeker comes from a safe country of origin, their application is examined under the accelerated procedure. If the asylum application had already received a final negative decision from the CNDA, the asylum seeker may apply to OFPRA for a re-examination only if they possesses new evidence (see section on Subsequent Applications).

Support and assistance to Dublin returnees remains complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy – Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has welcomed Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a safe conduct (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to funding shortages.

When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur:

- On the one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and redirect them to the SPADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is very complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.*
- On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and direct them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are eager to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation.*

In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are supposed to present themselves at the SPADA run by Forum réfugiés to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris.

When the incoming transfer concerns an asylum seeker who has previously abandoned their application and left the country, a new claim is considered as subsequent application.

Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres that is the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing. This is due to the fact that there is approximately a 50% gap of available places, as further explained in Conditions in reception facilities.”
(<https://asylumineurope.org/reports/country/france/asylum-procedure/procedures/dublin/>)

In een eerdere versie van de AIDA Country Report van drie jaar daarvoor (van 2018) moest men toen ook naar dezelfde vaststelling komen. De situatie in Frankrijk is weinig veranderd, integendeel, het is maar erger geworden.

In een zaak in Nederland besloot de rechtbank om een man niet terug naar Frankrijk te sturen omwille van het gebrek aan opvangmogelijkheden en de risico op een onmenselijke behandeling:

“With reference to the AIDA Country Report: France, 2018 Update, the Court recognised the complicated situation for Dublin returnees in accessing the asylum procedure. It described the complex pre-registration procedures with Plateformes d'accueil des demandeurs d'asile(PADA) in local prefectures, following which they must register in 1 of the 34 Guichets uniques de demande d'asile (GUDA), as well as the issues with the telephone reporting system implemented in the Ile de France region. With regard to access to accommodation centres, the Court noted difficulties of access and the limited number of places.

In light of the above, the Court held that Dublin returnees in France must use a high degree of personal initiative in order to find accommodation and to gain access to care. Given the experiences of the applicant

when she was previously in France and her current psychological state, the Court found that a return to France would risk violating her right to not be exposed to inhuman or degrading treatment under Article 3 of the ECHR. The Court thus ordered the suspension of the Dublin transfer."

(<https://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/germany-transfer-france-suspended-due-situation-dublin-returnees>)

Nogmaals, terwijl verweerster verwijst naar de regel dat kandidaat-vluchtelingen, die terugkeren naar Frankrijk het kader van de regels van de Dublin conventie, kunnen genieten van dezelfde rechten als 'gewone' kandidaat-vluchtelingen, het blijkt dat de werkelijkheid anders is:

"In practice, however, many persons subject to Dublin procedures (applicants or returnees) live on the streets or in squats because of the overall lack of places." (pagina 107, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-FR_2021update.pdf)

2. Medische hulp

Toen verzoeker in Frankrijk verbleef stelde men vast dat hij aan tuberculose leed. Hij kreeg in Frankrijk geen behandeling en was hij bijgevolg verplicht om het land te verlaten en internationale bescherming in Duitsland te verzoeken om de nodige medische hulp te kunnen bekomen. In Frankrijk was een gebrek aan behandeling voor een levensdreigende ziekte een schending van zijn mensenrechten, een schending van artikel 3 EVRM. In Frankrijk kreeg hij de nodige medische zorgen niet, een probleem die daar niet onbekend is.

Als men geen toegang krijgt tot basis medische hulp (laat staan dringend medische hulp voor levensdreigende ziektes) is de drempel voor een schending van artikel 3 EVRM bereikt. Een gedwongen terugkeer naar Frankrijk zou een schending van artikel 3 EVRM uitmaken omwille van een gebrek aan medische zorgen, iets wat reeds problematisch is voor verzoeker geweest.

"As a general rule, difficulties and delays for effective access to health care vary from one city to another in France. Access to the PUMA is functioning well in most of the regions of France, and is effective within one month. Access has been considerably improved since 2016, even if some difficulties remain, in particular for subsequent applicants. However, as explained above, the new policy which introduces a 3- month period before accessing to has rendered the access to healthcare more difficult since 2020. The duration of access to the healthcare insurance is in theory linked to the duration of validity of the asylum claim certification. In practice, it can be noted that the social security services deliver healthcare insurance for a one-year duration. In fact, at the end of the validity of the asylum claim certification, access to health care is not guaranteed anymore. It may then occur, at the moment of renewing their certification, that some asylum seekers get their healthcare insurance suspended. Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers. Some doctors are reluctant to receive and treat patients who benefit from the AME or PUMA and tend to refuse booking appointments with them even though these refusals of care can in theory be punished." (p116, idem)

In het verslag van Amnesty International van 2023 heeft men uitgelegd hoe Frankrijk zich niet aan zijn verplichtingen voldoet waardoor schendingen van artikel 3 van het EVRM kunnen ontstaan zoals in casu:

"In August, the European Court of Human Rights (ECtHR) ruled in two decisions, R v. France and W v. France, that the government violated the prohibition of torture and inhuman or degrading treatment (Article 3) by inadequately assessing the human rights risks in its deportations to Russia of Chechens whose refugee status in France had been revoked. In December, the ECtHR ruled in M.K. and Others v. France, that the government had violated the right of access to a court (Article 6) for destitute asylum seekers, by failing to enforce orders to provide emergency accommodation issued by the urgent applications judge of the Administrative Court.

Border police continued to summarily return people to Italy, including unaccompanied minors, without due process or examination of their individual circumstances. Law enforcement carried out racial profiling against people boarding or inside trains or crossing the border by foot or car. People crossing the border at night were detained outside of any legal framework before being handed over to the Italian police in the morning. Dozens of people died while attempting increasingly dangerous crossings." (pagina 168, Amnesty International Report, The State of the World's Human Rights 2022/2023)".

Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".* Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, p. 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde draagwijdte.

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, p 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, p 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker zal worden overgedragen aan Frankrijk, nu hij in dit land een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en gezien de Franse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening. Frankrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij door de Franse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§ 83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Frankrijk kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§ 91-92).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C578/16 PPU).

Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar haar verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

De vraag die zich *in casu* stelt, betreft de vraag of de algemene situatie in Frankrijk voor Dublin-terugkeerders, evenals de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land in het kader van de Dublin III-verordening niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een omstandig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden.

De verzoeker maakt in het enig middel gewag van een tweeledige problematiek. In eerste instantie brengt de verzoeker naar voor dat er in Frankrijk een tekort is aan opvangplaatsen voor verzoekers om internationale bescherming.

In de bestreden akte wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hij (...) uitte (...) verzet tegen een overdracht aan Frankrijk. Hij stelde dat hij er geen slaapplek had en dat het leven er moeilijk is.

We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac e.a., “Asylum Information Database - Country Report France”. De laatste update was op 11.05.2023 en werd geschreven door Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurène Delage. Het wordt hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>. Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 60: “Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.”).

*Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 61). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem. De betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij *préfecture du Nord*. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.*

De betrokkene stelde dat hij geen slaappleats had in Frankrijk. Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (AIDA-rapport p. 104). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. In 2021 kwamen er veel minder verzoekers aan in Frankrijk omwille van de coronacrisis, maar ondanks die lagere cijfers en de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport p. 107).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren. We zijn echter van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verweerder heeft aldus wel degelijk verzoekers verklaring dat hij in Frankrijk geen onderdak kreeg in rekening genomen en hij heeft, op basis van recente en gezaghebbende informatiebronnen (met name het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” op 11 mei 2023 geüpdatet rapport “Asylum Information Database - Country Report France”, dat aan het administratief dossier is toegevoegd en dat hierna ook het AIDA-rapport wordt genoemd), geoordeeld dat de moeilijkheden die Frankrijk in sommige regio's ondervindt om aan iedere verzoeker om internationale bescherming opvang te bieden en de kritische bemerkingen die in het AIDA-rapport worden geplaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, geen aanleiding biedt te besluiten dat Dublin-terugkeerders systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten, zodat niet kan worden besloten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders er per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Uit de voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verweerder de moeilijkheden betreffende opvang en bijstand in Frankrijk die blijken uit het AIDA-rapport in ogenschouw heeft genomen. Bovendien heeft de verweerder benadrukt dat de verzoeker zal worden overgedragen via de grensovergang te Rekkem en dat hij gevraagd wordt zich aan te bieden bij de “*préfecture du Nord*” zodat hij zeker geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen. De citaten die de verzoeker in zijn enig middel weergeeft, handelen niet over dergelijke overdrachten aan de grens (niet in een luchthaven) maar over de regio's Parijs en Lyon. De verzoeker betreft deze informatie dan ook niet op zijn persoonlijke situatie en hij toont de relevantie van de opvangproblematieken in de regio's Parijs en Lyon niet aan. Door louter opnieuw en in het algemeen te wijzen op de moeilijkheden betreffende opvang en bijstand in Frankrijk die blijken uit het AIDA-rapport, weerlegt de verzoeker de beoordeling die de verweerder heeft doorgevoerd in het licht van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, niet.

Door vaagweg te verwijzen naar een op 2018 gepubliceerde versie van het AIDA-rapport en te poneren dat de problemen nog erger zijn geworden, kan evenmin afbreuk worden gedaan aan de meer recente informatie uit het AIDA-rapport, update mei 2023, dat door de verweerder wordt gehanteerd bij zijn beoordeling. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar een op 31 december 2021 geüpdate versie van het AIDA-rapport, waaruit de verzoeker bovendien slechts zeer partieel citeert. De verzoeker dwaalt waar hij stelt dat uit dit rapport zou blijken dat Dublin-terugkeerders niet dezelfde rechten zouden genieten als 'gewone' kandidaat-vluchtelingen. Onmiddellijk voorafgaand aan de door de verzoeker geciteerde zin, wordt immers

het volgende gesteld: *“Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure”*.

De verzoeker wijst nog op een publicatie op de website van asylumlawdatabase.eu, over een gerechtelijke opschorting van een Dublintransfer naar Frankrijk. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, betreft het geen zaak van een rechtbank in Nederland, maar een uitspraak van de Administrative Court of Arnsberg (Duitsland). Deze uitspraak werd gewezen op 25 april 2019. De feiten die geleid hebben tot deze uitspraak dateren dan ook van vele jaren geleden. De verzoeker toont niet aan dat de actuele situatie in Frankrijk dezelfde is als deze ten tijde van de feiten in de voormelde zaak. Met een loutere verwijzing naar deze gerechtelijke uitspraak, kan hij niet aantonen dat verzoekers om internationale bescherming die actueel in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Frankrijk ernstig zouden moeten vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen.

In verband met het betoog dat de verzoeker reeds op straat is beland in Frankrijk, toont hij niet aan dat hij bij de thans voorliggende Dublinoverdracht geen aanspraak zou kunnen maken op opvang.

De verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de verweerder bepaalde relevante informatie niet in overweging heeft genomen. Door gewoonweg te poneren dat er structurele tekortkomingen zijn in het Franse opvangstelsel die ertoe leiden dat de verweerder niet langer kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, beperkt de verzoeker zich tot het louter oneens zijn met het oordeel van de verweerder doch weerlegt, noch ontkracht hij hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet waarom niet kan geoordeeld worden dat er sprake is van structurele problemen die oplopen tot een door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling.

De tweede problematiek die de verzoeker aankaart, is de toegang tot medische hulp in Frankrijk. Hieromtrent wordt in de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (AIDA-rapport p. 112-113). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 15 maart 2024 uitdrukkelijk verklaarde dat hij in goede gezondheid was (zie interview, antwoord op vraag 38). Verzoekers bewering dat hij in Frankrijk niet geholpen werd toen hij er in het verleden aan tuberculose leed, doet hieraan geen afbreuk. Om in het kader van het thans voorliggende geschil op grond van medische redenen een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aan te tonen, dient de verzoeker minstens aannemelijk te maken dat hij thans lijdt aan een ernstige ziekte. De verzoeker brengt echter geen enkel begin van bewijs bij noch beweert hij dat zijn gezondheidstoestand thans door ziekte is aangetast. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker op 10 april 2024 door een arts werd onderzocht, waarbij deze arts vaststelde dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die aanleiding kan geven tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De verklaringen omtrent een eerder gebrek aan behandeling voor een ziekte waarvan de verzoeker reeds is genezen, zijn niet ter zake dienend. Bovendien gaat het hoe dan ook om loutere beweringen dat de verzoeker in Frankrijk niet geholpen werd, waarmee geen door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling wordt aangetoond.

De verzoeker toont aldus niet aan dat zijn medische situatie, met de gegevens waarover de verweerder beschikte, niet correct werd onderzocht. De verzoeker toont evenmin aan dat hij, na overdracht aan Frankrijk, verstoken zou blijven van medische zorgen indien hij deze nodig zou hebben. Uit het AIDA-rapport (p.112 ev) blijkt immers dat volwassen asielzoekers tijdens de eerste drie maanden hoe dan ook toegang hebben tot dringende medische hulpverlening. Nadien krijgen ze via PUMA toegang tot de ganse gezondheidszorg. Verder blijkt dat personen met een laag inkomen en die nog wachten op PUMA zich ook kunnen richten tot PASS van het dichtstbijzijnde hospitaal. Daar krijgen zij de nodige medische hulp alsook een medisch attest om hun aanvraag voor de medische verzekering te versnellen. Hoewel er sprake kan zijn van moeilijkheden en vertragingen in de toegang tot gewone medische hulp en van dokters die weigeren om mensen te helpen die onder AME of PUMA vallen, kan geenszins blijken dat er structurele tekortkomingen zijn wat betreft toegang tot noodzakelijke medische hulp in Frankrijk. Met de aangehaalde passage uit het AIDA-rapport, wordt niet aangetoond dat verzoekers om internationale bescherming die ernstige medische problemen hebben de noodzakelijke medische zorgen zouden worden geweigerd of zij geen mogelijkheden hebben om toegang te krijgen tot de voor hen noodzakelijke medische zorgen.

Verder stipt de verweerder terecht aan dat artikel 32 van de Dublin III-verordening in voorzorgsmaatregelen voorziet en dat voor de overdracht de nodige informatie moet worden gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat opdat, indien nodig, maatregelen kunnen worden getroffen.

De Raad benadrukt nog dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *"183. The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness".* (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen" zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.).

In casu maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn medische toestand in Frankrijk in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest dreigt terecht te komen.

Waar de verzoeker tot slot nog geheel in het algemeen verwijst naar een verslag van Amnesty International van 2023 waaruit zou moeten blijken dat Frankrijk zijn verplichtingen onder artikel 3 van het EVRM niet nakomt, merkt de Raad op dat de door de verzoeker gehanteerde citaten uitwijzingen naar Rusland en Italië

betreffen. Het gaat dan ook niet over Dublinoverdrachten en de verzoeker toont de relevantie van deze informatie voor zijn specifieke situatie niet aan.

Ook waar de verzoeker stelt dat hij in Kameroen vreest voor zijn leven omwille van zijn seksuele geaardheid, moet worden opgemerkt dat de verzoeker de relevantie hiervan niet aantoont. De thans bestreden beslissing houdt immers geen terugkeerverplichting in naar Kameroen, maar wel een overdracht aan Frankrijk als verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening. De verzoeker weerlegt de volgende vaststelling in de bestreden beslissing niet:

“Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat er in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De verzoeker zal in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en hij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat dit verzoek niet aan een gedegen onderzoek zal worden onderworpen alvorens hem eventueel naar zijn land van herkomst te verwijderen. De verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing hem blootstelt aan een (indirect) refoulement naar Kameroen.

De loutere en bijzonder vage bewering die door verzoekers raadvrouw ter terechtzitting wordt naar voor gebracht, met name dat de bestreden beslissing het verbod op refoulement en artikel 3 van het EVRM miskent, doet hieraan geen afbreuk.

Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van de verzoeker aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen. De verzoeker toont thans niet aan dat de overdracht aan Frankrijk alsnog een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest wordt derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is op het eerste gezicht ongegrond en dus niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE